

Irene Solà Sàez (Malla, 1990) és llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i té un Màster en Literatura, Cinema i Cultura Visual per la Universitat de Sussex. El seu primer llibre de poemes, *Bèstia* (Galerada, 2012), va rebre el Premi de Poesia Amadeu Oller i ha estat traduït a l'anglès i publicat per Shearsman Books. Els seus textos i obres s'han exposat i llegit al CCCB, a la Whitechapel Gallery (Londres), al Bòlit de Girona, a ACVIC, al Jerwood Arts Centre (Londres), a la Galeria José de la Fuente (Santander), al Festival Internacional de Poesia de Sant Cugat, a la Festa de la Poesia de Sitges o el Festival Poesia i +, entre d'altres.

Dorms al meu costat com una muntanya
i ni tant sols ronques,
i ni tant sols abraçes.
Algunes nits, els records
pugen com rots de pair,
i l'un darrere l'altre
deixeu de ser homes
per ser literatura.

L'ànec lleig de la meva panxa
no pot dormir, i jo no sé cantar,
i les cançons de la meva mare són velles,
i la meva cuineta no té aigua
que la fusta s'esberla.

Si l'euga pastura al jardí
embrutarà els vidres de baves.
Però és que el sol és calent!
Podríem fer moltes coses:
pujar a la teulada,
el pare té una escopeta,
l'euga té el pèl suau.
Si neva ens tornarem bojos!
Fes-me un petó a la boca, cavall!

La teva pell suau
xoca contra la meva,
com les plaques tectòniques,
les glaceres,
els dinosaures,
els meteorits,
els camions de carreres.

Irene Solà

M'aboco, irresponsable,
com un penya-segat.
La meva mirada és un cobert,
un pot de vidre,
una atmosfera,
Déu triant el color de les plomes.
I jo que tinc
el camí de parir estret,
pareixo un altre animal.

Et van coure rodona com un pastís
i et van dir que podies jugar a tots els jocs
i dormir a tots els llits.
Abans que vinguessin dels ruscos
les abelles roïnes,
i se't beguessin a glops la llet,
i et volguessin un mal pitjor que el seu.
D'un fang més brut.

Hi ha paraules esquifides
com gosses prenyades
d'un gos massa gros
que volen dir coses
que no ens caben
a l'habitació.